

© Zágoni Balázs, 2009
© Schmal Róza, 2009
© Koinónia, 2009, 2015

Második kiadás

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének, a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÁGONI, BALÁZS

Barni és a lányok / Zágoni Balázs ; il.: Schmal Róza. -
Ed. a 2-a. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2015
ISBN 978-973-165-104-0

I. Schmal, Róza (il.)

821.511.141(498)-93-32

Barni második könyve

Rendes mese

Apa ráripakodott Barnira:

– Mikor fogsz végre rendet rakni az asztalodon?

Barni nem tudta, hogy mikor fog. Nem is rakhatott, hiszen ott hatalmas baleset történt: kisiklott a favonat, ledöntötte a legó-felhókarcolót, és az ráomlott az emeletes parkolóra. Barni jól tudta, hogy ilyen balesetek alkalmával semmihez sem szabad nyúlni, mert bármelyik percben érkezhetnek a rendőrök, mentők és tűzoltók.

Az asztalon még egy vízfestékes rajz is volt, amit nem tehetett el, mert még nem száradt meg egészen. De a vízfestékeket sem, mert a rajzon egy nagy hajó volt, amelyik még nagyobb hullámokon himbálózott, és ha véletlenül felborulna, akkor gyorsan mentőcsónakokat és mentőhelikoptert kell festeni. És a könyveket sem teheti vissza a polcra, mert abban vannak a mentőcsónakos és helikopteres képek, és arra is szüksége lehet, ha gyorsan festeni kell majd.

– Apa, nem tudok rendet rakni, mert mindenre szükségem van.

– A tegnap levetett ruháidra is, amik a szoba közepén hevernek? Meg a fakockákra meg az utakra is, amikkel múlt vasárnap játszottál?

Édes fiam – guggolt le Apa Barni mellé –, a rendetlenség olyan, mint egy betegség. Az elején csak egy kis bacilus van a szervezetedben. Ez olyan, mint amikor ledobsz egy zoknit vagy játékot a szoba közepére. Aztán újabb dolgokat dobsz le, meg hagysz ott rendetlenül, ez pedig olyan, mint amikor a bacilusok elkezdenek szaporodni. Végül az egész házat betölti a rendetlenség. Ez meg olyan, mint amikor megbetegszel.

Este az ágyban ezen gondolkodott Barni. Elképzelte, ahogy a rendetlenségből hatalmas bacilusok lesznek és betöltik a szobát. Kicsit félve pillantott az asztal felé, ahol a nagy baleset történt, vajon nem kezdtek-e máris előmászni valami rendetlenség-bacilusok?

Aznap nehezen tudott elaludni, mert végig erre a rendetlenség-betegségre gondolt. Másnap kora reggel felkelt és az asztalhoz ment. Odavitte a rendőr-, mentő- és tűzoltóautókat, azok gyorsan felmérték a helyszínt, és elkezdődhetett a mentés, vagyis a játékok összeszedése. Aztán kinyitotta a könyvet, megkereste a helikopteres képet, és rajzolt egy mentőhelikoptert a hullámzó tenger fölé, a hajóra meg négy mentőcsónakot, hogy le lehessen engedni őket a vízre, ha baj van.

Mire Apa s Anya felkelt, Barni asztalán már gyönyörű rend volt. A szoba közepéről is eltűntek a játékok meg a ledobott ruhák. Még egy fél zokni sem árválkodott a szőnyegen. Barni ágyán pedig a paplan összefogva, a pizsama összehajtva feküdt, szép rendben.

Apa s Anya csak ámultak.

Barni a reggelinél is nagyon ügyes volt. Ahogy megitta az utolsó kورتy tejet, szaladt a mosogatóhoz és elmosta a csészét.

– Nehogy támadjanak a rendetlenség-bacilusok – tette hozzá.

Utána Anyával elkezdtek favonatot építeni, de Barni, amíg építettek, minden sánt egyenként vett ki a ládából és épített be a pályába, nehogy a ledobált sínekből rendetlenség-bacilus legyen. Anyára is rászólt, hogy ne dobálja le a síneket maga mellé. Aztán Apára is rászólt, hogy a könyveit és papírjait rendezze el az asztalon, mert ha nem, rendetlenség-bacilusok lesznek belőle.

Ebéd után kint eleredt az eső, Barni meg csak ült-ült a szépen elrendezett asztalnál, és... nem csinált semmit.

– Miért nem rajzolsz, Barnikám?

– Nem akarom, hogy támadjanak a rendetlenség-bacilusok.

Anya ekkor gondolt egyet, felkapta Barnit és maga mellé ültette. Ezután vette a legós dobozt, és kiborította az egészet Barni mellé az ágyra.

Barni felkiáltott:

– Ne csináld, Anya! Sok rendetlenség-bacilus lesz belőle! Szedjük össze gyorsan – mondta ijedten, és elkezdte felkapkodni a legókat.

Anya ekkor a legók helyett Barnit kapta ölbé.

– Kisfiam, tudod-e, hogy a szervezetedben most is vannak bacilusok? Barninak kikerekedett a szeme.

– És meg fogok betegedni?

– Nem, mert kevesen vannak és a szervezeted le tudja győzni őket. Csak ha nagyon elszaporodnak, akkor leszel beteg. Így van ez a rendetlenséggel is: nem az a baj, ha kirakjuk a dolgokat, amivel játszunk vagy dolgozunk. Kell az a kicsi rendetlenség ahhoz, hogy tudjunk valamit csinálni. Csak arra kell vigyázni, hogy a kicsiből idővel ne legyen nagy rendetlenség. Ugyanúgy, mint a bacilusoknál.

– Igen, ugyanúgy, mint a bacilusoknál – ismételte Barni. – És a kicsi rendetlenség, az még nem is igazi rendetlenség, ugye, Anya? Amivel éppen játszunk vagy dolgozunk, az még nem rendetlenség, csak akkor lesz rendetlenség belőle, ha ott hagyjuk játék vagy dolgozás után, és nem rakjuk el. Ugye, Anya?

– Pontosan, jól mondod.

És ekkor nekiláttak a legóból egy szép, nagy várost építeni.

Aszfaltos mese

Utolsó nap, amikor Barni hazajött az oviból, az utca elején egy nagy tábla fogadta. Egy piros karika volt, benne egy fehér csík. Apa elmagyarázta, hogy ez azt jelenti, mától nem lehet autóval behajtani az utcába. Oda volt írva a dátum is: június 12., és hogy „lezárt utca”. Apa és Anya bosszankodtak. Ez azért van – mondták –, mert le fogják aszfaltozni a Kőkert utcát, ahol Barniéék laknak. Mától kezdve munkagépek dolgoznak az utcában, ezért nem lehet behajtani.

– Juhé, ez jó dolog! – rikkantotta Barni, azzal kipattant az autóból,

felkapta az óvodástáskáját, még Anya egyik szatyrát is segített kivenni a kosziból. Apa nagy nehezen talált egy parkolóhelyet a szomszéd utcában, majd együtt elindultak a ház felé. Barni bámulva nézte a hatalmas markológépet, amint elhordja a halmozatot, és a buldózert, amint az utcát egyenesíti.

